

Uiteindelijk draait het allemaal om bloed. Er zijn krenkingen die overkomelijk zijn. Ze vallen gewoon onder het hoofdstuk 'je lesje geleerd'. Gevaren die je verder moet zien te vermijden. Maar er zijn soorten van verraad die je niet kunt negeren. En soms is bloed dan de enige remedie.

Niet dat je genoegens scheidt in het doden zelf. Dat zou pervers zijn. En pervers ben je niet. Er is een reden voor wat je doet. Het gaat om het helen van je leven. Het gaat erom dat je iets moet doen waardoor je je beter gaat voelen.

Mensen hebben het vaak over een nieuwe start. Maar er zijn er niet veel die het ook echt in de praktijk brengen. Ze denken dat alles anders wordt, bijvoorbeeld als je verhuist of van baan verandert of een andere geliefde neemt. Maar jij begrijpt wat het echt betekent. Bezig zijn met je lijst werkt zuiverend. Het is alsof iemand in het klooster gaat en al zijn wereldse goederen verbrandt en dan toekijkt hoe alles wat jou met de aarde verbindt in vlammen opgaat. En als dat hele verleden dan in rook is opgegaan, kun je echt opnieuw beginnen. Met een gloednieuwe verzameling aspiraties en ambities. Een aanvaarden van wat mogelijk is en van wat voorbij is.

En deze vergelding is zo volmaakt evenwichtig. Het ene verraad wordt door het andere gecompenseerd, het ene leven wordt ingewisseld voor het andere, het ene verlies valt weg tegen het andere. Het geeft een gevoel van vrijheid als de laatste adem verliedt en als je aan het werk kunt gaan met je messen en je scalpels. En terwijl het bloed gestaag weg druppelt, heb jij het gevoel dat je eindelijk het juiste doet, het enige logische onder de gegeven omstandigheden. Uiteraard zal niet iedereen hier hetzelfde over denken.

Er zijn misschien mensen die vinden dat NIEMAND het met je eens zal zijn. Maar dat is niet waar, dat weet je. Jij weet dat anderen jouw standpunt zouden toejuichen als ze er ooit achter zouden komen wat je

hebt gedaan, wat je doet. Mensen van wie de dromen ook bruut zijn verwoest. Zij zouden het volledig begrijpen. En zij zouden willen dat zij, net als jij, over de middelen konden beschikken om hetzelfde te doen.

Als dit naar buiten komt, wordt het misschien wel een trend.

I

Het gewelfde plafond werkte als een enorme geluidsversterker voor de stemmen in de zaal. Een jazzkwartet deed nog een dappere poging om eroverheen te komen, maar de concurrentie klonk te schel. Het rook er naar van alles en nog wat: gekookt voedsel, alcohol, zweet, testosteron, eau de cologne en de adem van een honderdtal mensen. Nog niet zo lang geleden zou de menselijke lucht zijn geabsorbeerd door sigarettenrook, maar mensen waren in grote hoeveelheden veel minder welriekend dan ze dachten, iets wat veel caféhouders sinds het rookverbod ook hadden ontdekt.

Er bevonden zich niet veel vrouwen in de zaal en de meeste ervan liepen rond met dienbladen vol hapjes en drankjes. Zoals altijd als er gevierd werd dat er weer een politieman met pensioen ging, waren de stropdassen losgetrokken en de gezichten rood aangelopen. Maar de handen die vroeger nog wel eens ondeugende dingen hadden willen doen, werden nu in bedwang gehouden door de aanwezigheid van hoge politiemensen. Het was zeker niet voor het eerst dat dr. Tony Hill zich afvroeg hoe hij hier in vredesnaam was terechtgekomen. En waarschijnlijk ook niet voor het laatst.

De vrouw die zich door de mensenmassa een weg naar hem baande, was waarschijnlijk de enige persoon in de hele zaal met wie hij echt tijd wilde doorbrengen. Moord had hen bij elkaar gebracht, moord had ervoor gezorgd dat ze elkaar zo goed gingen begrijpen, moord had hun geleerd respect te hebben voor elkaars geest en moreel besef. Desondanks was hoofdinspecteur Carol Jordan nu al jaren de enige collega die bij hem de grens had overschreden naar datgene wat hij vermoedelijk toch wel vriendschap zou moeten noemen. Soms erkende hij stiekem dat het woord vriendschap niet een goede benaming was voor de band die hen ondanks hun gecompliceerde persoonlijke geschiedenis verbond. Hoewel hij al jaren werkzaam was als klinisch psycholoog, was hij niet in

staat een meer passende omschrijving te vinden. Vooral nu niet, op deze plek waar hij niet wilde zijn.

Carol was er veel beter in dan hij om dingen te ontlopen waar ze geen zin in had. Ze kon ook heel goed aangeven welke dingen dat waren en navenant handelen. Maar vanavond was zij hier nota bene uit eigen vrije wil. Voor haar had het een betekenis die Tony niet helemaal kon volgen. Toegegeven, John Brandon was de eerste hooggeplaatste politiemann geweest die hem serieus had genomen, die hem uit de wereld van patiënten en onderzoek had gehaald en die hem een prominente plaats bij het actief profileren van misdadigers had gegeven. Maar als hij het niet was geweest, had iemand anders het wel gedaan. Tony had waardering voor het feit dat Brandon er altijd openlijk voor was uitgekomen dat hij de waarde van het profielschetsen inzag. Maar meer dan een beroepsmatig contact was het nooit geworden. Hij zou deze avond hebben gemeden als Carol niet nadrukkelijk had gezegd dat men zijn afwezigheid raar zou vinden. Tony wist dat hij raar was. Maar hij wilde liever niet dat andere mensen in de gaten kregen hoe raar. Dus stond hij nu hier, en telkens als er iemand zijn kant op keek, liet hij een zuinig glimlachje zien.

Maar Carol leek helemaal in haar element. Ze bewoog zich gemakkelijk door de mensenmassa in een glanzende blauwe jurk die de juiste welvingen accentueerde, vanaf de schouders via de borsten naar de heupen en de kuiten. Haar blonde haren leken wat lichter, hoewel Tony wist dat dit kwam door het toenemende aantal zilveren draden tussen het goud en niet door de zorgzame handen van de kapper. Terwijl ze door de zaal liep en links en rechts mensen begroette, zag ze er met haar glimlachende mond, haar opgetrokken wenkbrauwen en haar opengesperde ogen uiterst geanimeerd uit.

Ten slotte stond ze naast hem en gaf hem een glas wijn aan. Daarna nam ze een slokje uit haar eigen glas. 'Dat is rode wijn,' zei Tony.

'De witte is afgrijselijk.'

Hij nam voorzichtig een slokje. 'En deze is beter?'

'Vertrouw me maar.'

Ze dronk veel meer dan hij, dus dat moest hij dan maar doen. 'Komen er nog toespraken?'

'De adjunct-hoofdcommissaris gaat een paar woorden zeggen.'

‘Een paar? Dat moet ik nog zien.’

‘Inderdaad. En alsof dat nog niet erg genoeg is, hebben ze ook Gods favoriete smeris opgegraven om John zijn gouden horloge te overhandigen.’

Tony veerde achterover in afgrijzen en dat was niet helemaal gespeeld. ‘Sir Derek Armthwaite? Is die nog niet dood?’

‘Helaas niet, nee. Hij was de hoofdcommissaris aan wie John zijn carrière te danken heeft en daarom leek het wel gepast hem ook uit te nodigen.’

Tony huiverde. ‘Help me eraan herinneren dat ik mijn afscheidsfeest niet door jouw collega’s laat organiseren.’

‘Je krijgt helemaal geen afscheidsfeest, je bent niet een van ons,’ zei Carol, en ze glimlachte om duidelijk te maken dat het niet beleedigend bedoeld was. ‘Ik trakteer je op de beste curry in Bradfield, daar zul je het mee moeten doen.’

Voordat Tony nog iets kon zeggen, werd hun gesprek ruw onderbroken door een harde luidsprekerstem die de adjunct-hoofdcommissaris van de gemeentepolitie van Bradfield aankondigde. Carol dronk haar glas leeg en glipte weg op zoek naar een volgend drankje en vermoedelijk ook om wat te netwerken. Ze was nu al een paar jaar hoofdinspecteur en de laatste tijd had ze leidinggegeven aan haar eigen uitgelezen TMZ, het Team Zware Misdrijven. Hij wist dat ze het moeilijk vond een keus te moeten maken tussen het praktijkwerk op het scherp van de snede en het verlangen om op te klimmen tot een niveau waarop ze het beleid mee kon bepalen. Tony vroeg zich af of de keus haar uit handen zou worden genomen nu John Brandon niet meer in beeld was.

Zijn godsdienst leerde hem dat alle levens even waardevol waren, maar hoofdinspecteur Stuart Patterson had nooit trouw kunnen blijven aan dat principe als het ging om zijn relaties met de doden. De een of andere schurftige heroïneverslaafde, die doodgestoken was in een zinloze bendestrijd, zou hem nooit zoveel doen als dit dode en verminkte kind. Hij stond naast de witte tent die de plaats delict beschermde tegen het gestage geroffel van de regen van die nacht. Hij liet de specialisten hun werk doen en probeerde de vergelijking tussen dit dode meisje en zijn eigen amper dertien jaar oude dochter te vermijden.

Het meisje op wie nu alle aandacht was gevestigd, had een van Lily's klasgenootjes kunnen zijn als ze een ander schooluniform aan had gehad. Ondanks de bladaarde die door de regen en de wind was verspreid over de doorzichtige plastic zak die haar gezicht en haren bedekte, zag ze er schoon en goed verzorgd uit. Haar moeder had haar pal na negen uur als vermist opgegeven, wat duidde op een dochter die beter op de tijd lette dan Lily en een gezin dat zich beter hield aan een strak tijdschema. Het was theoretisch mogelijk dat dit niet Jennifer Maidment was, daar het lichaam was gevonden voordat het meisje officieel als vermist was geregistreerd en er op de plaats delict nog geen foto van het vermiste meisje voorhanden was. Maar hoofdinspecteur Patterson achtte het niet waarschijnlijk dat twee meisjes van dezelfde school in de binnenstad op dezelfde avond vermist zouden raken. Tenzij de een betrokken was bij de dood van de ander. Vandaag de dag moest je overal rekening mee houden.

Het doek van de tentopening klapperde heftig en een beer van een man wrong zich naar binnen. Zijn schouders waren zo breed dat hij de grootste maat beschermende overall, waarmee het politiekorps van West Mercia zijn mensen uitrustte, niet helemaal dicht kon krijgen. De regen droop over een gladgeschoren schedel met de kleur van sterke thee en druppelde langs een gezicht dat eruitzag alsof hij een groot deel van zijn jeugd in een boksring had doorgebracht. In zijn hand had hij een vel papier in een doorzichtige plastic envelop.

'Ik ben hier, Alvin,' zei Patterson met een stem waarin een diepe melancholieke wanhoop doorklonk.

Rechercheur Alvin Ambrose liep op zijn tenen langs het voorgeschreven pad naar zijn baas. 'Jennifer Maidment,' zei hij. Hij hield de envelop omhoog, waardoor er een digitale foto zichtbaar werd die op gewoon papier was uitgeprint. 'Is ze dat?'

Patterson bekeek het ovale gezicht dat omlijst werd door lange bruine haren, en knikte mistroostig. 'Dat is ze.'

'Leuk meisje,' zei Ambrose.

'Nu niet meer.' De moordenaar had haar niet alleen van het leven beroofd, maar ook van haar schoonheid. Hoewel hij altijd voorzichtig was met het trekken van conclusies, dacht Patterson dat hij er gerust van uit kon gaan dat de rode gelaatskleur, de opge-

zwellen tong, de uitpuilende ogen en de strak zittende plastic zak wezen op dood door verstikking. 'De zak zat met plakband om haar nek geplakt. Een verdomd rottige manier van doodgaan.'

'Ze moet op de een of andere manier in bedwang zijn gehouden,' zei Ambrose. 'Anders had ze wel geprobeerd zich los te wringen.'

'Daar is niets van te zien. We weten meer als ze er in het lijkenhuis naar hebben gekeken.'

'Is ze aangerand?'

Patterson rilde onwillekeurig. 'Hij heeft haar met een mes bewerkt. Wij hebben het niet meteen gezien. Haar rok viel eroverheen. De dokter heeft er toen naar gekeken.' Hij sloot zijn ogen en deed even een schietgebedje. 'De klootzak heeft haar vreselijk toegetakeld. Ik weet niet of het hier echt gaat om een seksuele aanranding. Het lijkt meer op een seksuele vernietiging.' Hij wendde zich af en liep in de richting van de uitgang. Hij koos zijn woorden zorgvuldig en vergeleek in gedachten het lichaam van Jennifer Maidment met andere lichamen waarvan hij de doodsoorzaak had onderzocht. 'Ik heb nog nooit zoiets ergs gezien.'

Buiten de tent ging het verschrikkelijk tekeer. Wat die middag was begonnen als een felle regenbui met windvlagen was uitgroeid tot een heuse orkaan. De inwoners van Worcester hadden op nachten als deze geleerd dat ze het opkomende water van de Severn moesten vrezen. Dan verwachtten ze overstromingen, maar geen moord.

Het lichaam was gevonden aan de rand van een soort rustplaats voor automobilisten, die was ontstaan toen de hoofdweg een paar jaar tevoren was rechtgetrokken. De vroegere strakke bocht was nu een plaats waar truckers en chauffeurs van bestelbusjes stopten, aangetrokken door de vette happen die overdag vanuit een omgebouwd bestelbusje werden verkocht. 's Nachts deed het dienst als illegale parkeerplaats voor vrachtwagens, waarop meestal zo'n vier of vijf combinaties stonden van chauffeurs die geen bezwaar hadden tegen een primitieve slaappleats om zo een paar pond uit te sparen. Die avond was de Hollandse trucker die even moest pissen, onaangenaam verrast.

De parkeerplaats was aan het oog van de passerende voertuigen onttrokken door een dicht bosje met volgroeide bomen en zwaar

struikgewas. De storm hilde door de bomen en Ambrose en Patterson waren meteen doornat toen ze op een drafje terugliepen naar de Volvo. Eenmaal in de auto tikte Patterson op zijn vingers af wat ze moesten doen. 'Neem contact op met de mensen van Verkeer. Ze hebben een paar camera's langs de weg staan met nummerbordherkenning, maar ik weet niet precies waar. We moeten een volledige beschrijving hebben van alle voertuigen die hier vanavond langs zijn gereden. Neem contact op met de familierechercheurs. Een van hun mensen moet met me mee naar het huis van de ouders. Probeer het schoolhoofd te pakken te krijgen. Ik wil weten met wie ze bevriend is, van wie ze les heeft en die mensen wil ik morgenvroeg meteen spreken. Zorg ervoor dat de agent die het eerst ter plaatse was mij de bijzonderheden mailt. Neem contact op met de persdienst en breng ze op de hoogte. We brengen morgen om tien uur verslag uit aan de krantenjongens. Oké? Heb ik nog iets vergeten?'

Ambrose schudde zijn hoofd. 'Ik ga er meteen mee aan de slag. Ik laat me wel door een van de verkeersjongens terugbrengen. Ga je zelf naar haar huis?'

Patterson zuchtte. 'Ik kijk er niet naar uit. Maar hun dochter is dood. Dan kun je het niet afschuiven op de een of andere agent. Ik zie je wel weer op het bureau.'

Ambrose stapte uit en liep in de richting van de politieauto's die in een rij voor de op- en afrit van de parkeerplaats stonden. Zijn chef keek hem na. Het leek net of Ambrose zich nooit ergens door van de wijs liet brengen. Hij zette ergens zijn stevige schouders onder en liet zich niet afschrikken door wat een onderzoek met zich meebracht. Patterson had er die avond een lief ding voor overgehad om iets van zijn ogenschijnlijke ongevoeligheid te hebben.

2

Carol zag dat John Brandon steeds meer in zijn element raakte. Zijn droeve bloedhondgezicht zag er levendiger uit dan ze ooit had gezien toen hij nog werkte, en zijn geliefde Maggie stond naast hem, met het toegeeflijke glimlachje dat Carol zo vaak had gezien als ze bij hen aan tafel zat en als Brandon zich weer eens in een onderwerp vastbeet, als een terriër die een konijn te pakken had. Ze gaf haar lege glas aan een passerende serveerster, nam er een vol voor in de plaats en ging op weg naar de nis van de zaal waar ze Tony had achtergelaten. Zijn gezichtsuitdrukking had beter bij een begrafenis gepast, maar iets anders had ze ook niet kunnen verwachten. Ze wist heel goed dat hij dit soort gelegenheden pure tijdverspilling vond, en vermoedelijk was dat voor hem ook zo. Ze wist dat het voor haar anders lag.

Bij het moderne politiewerk draaide het niet meer om het vangen van boeven. Het ging om politiek, net als bij welke andere grote organisatie dan ook. Vroeger was een avond als deze een excuus geweest voor een lekkere ouderwetse zuippartij compleet met strippers. Tegenwoordig ging het om contacten, netwerken, gesprekken die op het bureau niet mogelijk waren. Ze hield er evenmin van als Tony, maar ze had er een zeker talent voor. Als ze dit moest doen om haar plaats te behouden op de onofficiële carrièreladder, dan moest dat maar.

Ze bleef staan en draaide zich om toen ze een hand op haar arm voelde. Rechercheur Paula McIntyre van haar team boog haar hoofd naar Carols oor. 'Hij is net binnengekomen,' zei ze.

Carol hoefde niet te vragen wie 'hij' was. De naam en de reputatie van John Brandons opvolger waren alom bekend, maar omdat hij uit een heel ander deel van het land kwam, was er niemand in Bradfield die uit de eerste hand veel over hem wist. Er waren niet veel hogere politiemensen die de overstap maakten van het district

Devon & Cornwall naar Bradfield. Waarom zou je een betrekkelijk rustig leventje in een mooi toeristisch gebied willen ruilen voor de voortdurende uitputtingslag waaruit het politiewerk in een post-industriële stad uit het noorden bestond; een stad met bedroevende statistieken als het ging om geweldsdelicten; een stad waar het gebruik van messen en vuurwapens aan de orde van de dag was. Tenzij je natuurlijk een ambitieuze smeris was, die dacht dat het zijn carrière ten goede kwam als hij de leiding kreeg over het op vier na grootste politiekorps van het land. Carol vermoedde dat het woord 'uitdaging' wel meer dan één keer voorbij was gekomen in het gesprek waarin James Blake solliciteerde naar de functie van hoofdcommissaris. Haar ogen speurden de zaal af. 'Waar?'

Paula keek over haar schouder. 'Hij stond zo-even nog te slijmen met de adjunct-hoofdcommissaris, maar nu staat hij er niet meer. Sorry, chef.'

'Geeft niet. Bedankt voor het seintje.' Carol hief als teken van dankbaarheid haar glas en liep verder in de richting van Tony. Tegen de tijd dat ze zich met moeite een weg had gebaand door de menigte was haar glas weer leeg. 'Ik moet nog iets drinken,' zei ze, terwijl ze naast hem tegen de muur leunde.

'Dat is je vierde glas,' merkte hij op. Het klonk niet onvriendelijk.

'Wie telt er nu zoiets?'

'Ik, klaarblijkelijk.'

'Jij bent mijn vriend, niet mijn psychiater.' Carols stem klonk ijszig.

'Daarom zeg ik voorzichtig dat je misschien wat te veel drinkt. Als ik jouw psychiater was, zou ik lang zo kritisch niet zijn. Dan zou ik het aan jou overlaten.'

'Hoor eens, met mij gaat het prima, Tony. Er was een tijd na... Ik geef toe dat er een tijd was dat ik te veel dronk. Maar ik heb alles weer onder controle. Oké?'

Tony stak in een gebaar van verzoening zijn handen op met de palmen naar voren. 'Je moet het zelf weten.'

Carol zuchtte diep en zette haar lege glas naast het zijne op het tafeltje. Hij kon je het bloed onder de nagels vandaan halen als hij zo redelijk was. En zij was echt de enige niet die het vervelend vond als de gestoorde kanten van haar leven onder het tapijt vandaan

werden gehaald. *Zal ik hem eens een koekje van eigen deeg geven?* Ze glimlachte lief. ‘Zullen we dan maar naar buiten gaan om een luchtje te scheppen?’

Uit zijn glimlach sprak verbazing. ‘Oké, als jij dat wilt.’

‘Ik heb een paar dingen ontdekt over je vader. Laten we ergens heen gaan waar we rustig kunnen praten.’ Ze zag hoe zijn glimlach veranderde in een droeve grimas. De identiteit van Tony’s vader was pas aan het licht gekomen na zijn dood, dankzij zijn beslissing om zijn hele bezit na te laten aan de zoon die hij nooit had gekend. Carol wist heel goed dat Tony op z’n zachtst gezegd ambivalent stond ten opzichte van Edmund Arthur Blythe. Hij was er net zo happig op om over zijn pas ontdekte vader te praten als zij om haar vermeende afhankelijkheid van alcohol aan de orde te stellen.

‘Touché. Ik haal nog een glas voor je.’ Terwijl hij de glazen pakte, dook er uit het gedrang opeens een man op, die pontificaal voor hen bleef staan.

Carol schonk hem haar gebruikelijke taxerende blik. Jaren geleden had ze de gewoonte ontwikkeld om in gedachten de mensen die haar pad kruisten te beschrijven, waarbij ze haar beeld onder woorden bracht alsof het bestemd was voor een poster van een gezocht persoon of voor een politietekenaar. Deze man was klein voor een politieman, stevig gebouwd maar niet dik. Zijn haar was netjes geknipt, met aan de zijkant de witte streep van een scheiding die het lichtbruine haar verdeelde. Zijn huid had de gezonde, roze kleur van een man uit de provincie die regelmatig op vossen jaagt, zijn lichtbruine ogen waren omringd door fijne rimpeltjes die aangaven dat hij waarschijnlijk achter in de veertig of begin vijftig was. Hij had een kleine brede neus, volle lippen, een kin als een ping-pongbal en een autoritaire uitstraling die niet had misstaan bij een conservatieve politicus van de oude stempel.

Ze was zich er ook zeer goed van bewust dat zij het mikpunt was van eenzelfde onderzoekende blik. ‘Hoofdinspecteur Jordan,’ zei hij. Een volle bariton met een flauw spoor van een accent uit het zuidwesten van het land. ‘Ik ben James Blake. Uw nieuwe hoofdcommissaris.’ Hij stak Carol een hand toe die ze moest schudden. Het was een warme hand, breed en droog als papier.

Net als zijn glimlach. ‘Aangenaam,’ zei Carol. Blake bleef haar strak aankijken en ze moest zich van zijn blik losrukken om Tony

aan hem voor te stellen. ‘Dit is dr. Tony Hill. Hij werkt af en toe met ons samen.’

Blake wierp een vluchtige blik op Tony en gaf met een lichte beweging van zijn kin te kennen dat hij haar gehoord had. ‘Ik wilde de gelegenheid te baat nemen om even kennis te maken. Ik ben erg onder de indruk van wat ik over uw werk heb gehoord. Ik ben van plan om her en der wat te veranderen en uw domein is een van mijn prioriteiten. Ik zou u graag morgenochtend om halfelf op mijn kantoor spreken.’

‘Natuurlijk,’ zei Carol. ‘Ik kijk ernaar uit.’

‘Goed. Dat is dan afgesproken. Tot morgen, hoofdinspecteur.’ Hij draaide zich om en baande zich een weg terug door de mensenmassa.

‘Merkwaardig,’ zei Tony. Het kon worden uitgelegd op diverse manieren, die allemaal even passend waren en niet allemaal beledigend.

‘Zei hij dat echt: “domein”?’

‘Domein,’ zei Tony zwakjes.

‘Dat glas wijn, weet je nog? Daar heb ik echt behoefte aan. Laten we wegwezen. Ik heb een lekkere fles sancerre in de koelkast staan.’

Tony keek Blake na. ‘Ken je dat cliché over bang zijn en drank? Dat je angst met drank moet bezweren? Volgens mij is dat nu van toepassing.’

Familierechercheur Shami Patel legde uit dat ze pas onlangs was overgeplaatst van het naburige korps van West Midlands. Dat verklaarde waarom Patterson haar niet kende. Hij had liever iemand gehad die bekend was met zijn manier van werken. Het contact met de familie van slachtoffers van een moord was altijd moeilijk; door hun verdriet konden ze nog wel eens op onvoorspelbare en vijandige manieren reageren. Deze zaak was dubbel zo moeilijk. Deels omdat de lustmoord op een tiener op zichzelf al emotioneel onverdraaglijk was. Maar in dit geval kwam er nog het probleem van het tijdsbestek bij.

Ze zaten in Pattersons auto om te schuilen tegen de regen en ondertussen praatte hij haar bij. ‘Bij deze zaak zijn er meer problemen dan gewoonlijk,’ zei hij.

‘Onschuldig slachtoffer,’ zei Patel kortaf.

‘Dat is het niet alleen.’ Hij liet zijn vingers door zijn zilveren krullen glijden. ‘Gewoonlijk zit er wat ruimte tussen het tijdstip waarop een meisje als zij wordt vermist en het tijdstip waarop wij het lichaam vinden. Dan hebben we de gelegenheid om wat meer te weten te komen over de achtergrond van het gezin en over de bewegingen van de vermiste persoon. De mensen willen ons vreselijk graag helpen, omdat ze willen geloven dat we het kind nog kunnen vinden.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Maar nu niet.’

‘Ik snap wat u bedoelt,’ zei Patel. ‘Ze zijn nauwelijks gewend aan de gedachte dat ze vermist wordt en dan komen wij hun al vertellen dat ze dood is. Ze zullen er kapot van zijn.’

Patterson knikte. ‘En denk alsjeblieft niet dat ik niet met ze meevoel. Maar de moeilijkheid voor mij is dat een gesprek bijna onmogelijk is.’ Hij zuchtte. ‘De eerste vierentwintig uur van een moordonderzoek zijn cruciaal.’

‘Staat er ergens genoteerd wat mevrouw Maidment zei toen ze Jennifer als vermist opgaf?’

Het was een goede vraag. Patterson haalde zijn BlackBerry uit zijn binnenzak, vond zijn leesbril en toverde de e-mail tevoorschijn die Ambrose had doorgekregen van de agent achter de balie die het telefoontje van Tania Maidment had aangenomen. ‘Ze is niet zelf naar het bureau gekomen maar ze heeft gebeld,’ zei hij met een blik op het scherm. ‘Ze wilde het huis niet leeg achterlaten, voor het geval Jennifer thuiskwam en niet naar binnen kon. Jennifer had een sleutel, maar haar moeder wist niet of ze die bij zich had. De moeder had haar niet meer gezien sinds ze ’s morgens naar school was gegaan...’ Hij scrolde verder. ‘Ze zou na school met een vriendinnetje mee naar huis gaan en daar wat eten en huiswerk maken, ze had om acht uur thuis zullen zijn. Dat was geen probleem, want dat vriendinnetje en zij deden dat vaker bij een van beiden thuis. Mama heeft nog even gewacht en heeft om kwart over acht het vriendinnetje gebeld. Het vriendinnetje had haar na school niet meer gezien en ze had geen afspraak met haar over eten of huiswerk. Jennifer had alleen maar gezegd dat ze naar de supermarkt zou gaan en daarna naar huis. En toen heeft mevrouw Maidment ons gebeld.’

‘Ik hoop wel dat we haar telefoontje serieus hebben genomen,’ zei Patel.

‘Gelukkig wel. Agent Billings heeft gevraagd om een persoonsbeschrijving en die heeft hij aan alle units doorgestuurd. Daarom konden we het lichaam zo gauw identificeren. Eens kijken... Leef-tijd: veertien, lengte: een meter vijfenzestig, slank postuur, bruin haar tot op de schouders, blauwe ogen, gaatjes in de oren met simpele gouden ooringetjes. Ze droeg het uniform van de middelbare meisjesschool van Worcester – witte blouse, flessengroen vest, een rok en een blazer. Zwarte panty en laarzen. Ze droeg een zwarte regenjas over haar uniform.’ Voor zichzelf voegde hij eraan toe: ‘Die was niet op de plaats delict.’

‘Is ze enig kind?’ vroeg Patel.

‘Geen idee. Ik heb ook geen idee waar meneer Maidment is. Zoals ik al zei, dit wordt een verdomd moeilijke zaak.’ Hij stuurde snel een sms naar Ambrose met instructies om de vriendin te spreken te krijgen met wie Jennifer zogenaamd een afspraak had. Toen sloot hij de BlackBerry af en rechte zijn schouders. ‘Zijn we klaar?’

Ze trotseerden de regen en liepen het pad op naar het huis van de familie Maidment, een vroegtwintigste-eeuwse bakstenen twee-onder-een-kapwoning van twee verdiepingen met een goed onderhouden voortuin. Binnen brandden de lampen en de gordijnen waren wijd open. De twee politiemensen zagen een woonkamer en een eetkamer van een type dat ze zich geen van beiden konden veroorloven. Allemaal glanzende vlakken, dure stoffering en het soort prenten aan de muur die je niet bij IKEA kon krijgen. Patterson had zijn vinger nog niet op de bel of de deur zwaaide al open.

De toestand van de vrouw die op de drempel stond, zou in normale omstandigheden een reactie hebben uitgelokt. Maar Patterson had genoeg moeders in paniek gezien en stond dus niet te kijken van de wilde haren, de uitgelopen oogmake-up, de stukgebeten lippen en de opeengeklemd kaken. Toen ze hen daar zag staan met hun mistroostige gezichten, sperde ze haar opgezwollen ogen open. De ene hand ging naar haar mond, de andere naar haar borst. ‘O god,’ zei ze met een stem die al bibberde van de tranen die elk moment konden gaan vloeien.

‘Mevrouw Maidment? Ik ben hoofdinspecteur...’

De hoge rang vertelde Tania Maidment wat ze niet wilde weten. Haar gejammer onderbrak Patterson voordat hij zijn naam kon noemen. Ze wankelde en was van haar stokje gegaan als hij niet een

stap naar haar toe had gezet, zijn arm om haar ingezakte schouders had geslagen en haar tegen zich aan had laten vallen. Hij droeg haar half het huis in, met agent Patel achter hen aan.

Toen hij haar voorzichtig op de zachte sofa liet zakken, rilde Tania Maidment als een vrouw die ieder moment onderkoeld kon raken. ‘Nee, nee, nee,’ bleef ze maar herhalen tussen haar klapperende tanden door.

‘Het spijt me verschrikkelijk, maar we hebben een lichaam gevonden en we denken dat het uw dochter Jennifer is,’ zei Patterson met een wanhopige blik in de richting van Patel.

Die reageerde onmiddellijk en ging naast de radeloze vrouw zitten. Ze nam haar bevroren handen in haar eigen warme handpalmen. ‘Kunnen we iemand voor u bellen?’ vroeg ze. ‘Iemand die bij u kan blijven?’

Mevrouw Maidment schudde haar hoofd, schokkerig maar onmiskenbaar. ‘Nee, nee, nee.’ Toen hapte ze naar adem alsof ze verdronk. ‘Haar vader... Hij komt morgen terug. Uit India. Hij zit al in het vliegtuig. Hij weet niet eens dat ze vermist wordt.’ Toen kwamen de tranen in een verschrikkelijke uitbarsting van hese snikken. Patterson had zich nog nooit zo nutteloos gevoeld.

Hij wachtte tot de eerste aanval van verdriet was uitgewoed. Er leek geen einde aan te komen. Ten slotte had Jennifers moeder geen energie meer over. Patel, die haar arm om de schouder van de vrouw geslagen hield, gaf hem een nauwelijks waarneembaar knikje. ‘Mevrouw Maidment, we zullen een kijkje in Jennifers kamer moeten nemen,’ zei Patterson. Het was hardvochtig, dat wist hij. Een team van de technische recherche kon er elk moment zijn om het hele huis aan een grondig onderzoek te onderwerpen, maar hij wilde als eerste de privéruimte van het dode meisje kunnen bekijken. De moeder was nu misschien wel helemaal kapot, maar het kwam ook wel eens voor dat ouders opeens tot het besef kwamen dat de levens van hun kinderen elementen konden bevatten die ze niet wereldkundig wilden maken. Het was niet zozeer dat ze het onderzoek wilden belemmeren; het was meer dat ze niet altijd het belang inzagen van dingen die zijzelf beschouwden als irrelevant. Patterson wilde niet dat zoiets ook hier gebeurde.

Zonder op een reactie te wachten glipte hij de kamer uit en liep naar boven. Patterson vond dat je een goede indruk kon krijgen

van het soort leven dat een gezin leidde als je zag in wat voor omgeving ze leefden. Terwijl hij de trap op ging, vormde hij zijn eigen oordeel over het huis waar Jennifer Maidment had gewoond. Het had een glans die wees op geld, maar het miste het steriele van obsessieve ordelijkheid. Een slordig stapeltje geopende brieven lag op het tafeltje in de hal, iemand had zijn handschoenen uitgedaan die nu op een plank boven de radiator lagen en er stonden een paar dode bloemen in een vaas op de vensterbank van de overloop.

Toen hij boven aan de trap stond, zag hij vijf gesloten deuren. Dit was dus een huis waarin ze elkaars privacy respecteerden. Eerst kwam de ouderslaapkamer, daarna een grote badkamer, toen een studeerkamer. Allemaal in duisternis gehuld. Er werden niet veel geheimen prijsgegeven. De vijfde deur bleek die van de kamer waar hij naar zocht. Heel even ademde hij de geur van Jennifers leven in en deed toen pas het licht aan – een zoete perzikgeur vermengd met citrusvruchten.

Hij was even van zijn stuk gebracht, omdat alles hem aan de kamer van zijn dochter deed denken. Als hij het geld had gehad om Lily haar gang te laten gaan, had ze vermoedelijk ook gekozen voor deze roze, witte en pastelkleurige inrichting. Posters van jongens- en meisjespopgroepen, op de toilettafel een rommeltje van make-up die was uitgeprobeerd, een kleine boekenkast met romans die hij ook in zijn eigen huiskamer had zien rondslingeren. Hij nam aan dat de twee deuren in de muur aan de overkant naar een inloopkast leidden die stampvol zou hangen met een mengeling van praktische en trendy kledingstukken. De jongens van de technische recherche konden daar hun hart aan ophalen. Hij was speciaal geïnteresseerd in de toilettafel en in het bureautje dat in een hoek van de kamer stond weggestopt.

Patterson trok een paar rubberen handschoenen aan en begon de inhoud van de laden door te nemen. Beha's en slipjes, met allerlei strikjes en kantjes, maar zo onschuldig dat het bijna zielig was. Panty's, een stuk of wat strak opgerolde sokken, niets waarin iets verborgen werd. Hemdjes en topjes met spaghettibandjes, T-shirts, onwaarschijnlijk strak door de lycra. Goedkope oorbellen, armbanden, hangers en halskettingen netjes in een opbergbakje. Een stapeltje oude kerst- en verjaardagskaarten die Patterson oppakte en terzijde legde. Iemand zou die met mevrouw Maidment moeten

doornemen als ze zich op iets anders dan op haar verdriet kon concentreren.

Er viel hem niets anders op, dus richtte hij zijn aandacht op het bureau. De veelbegeerde Apple laptop was dicht, maar Patterson kon aan het lampje zien dat hij in de slaapstand stond en niet was uitgeschakeld. De nieuwste iPod was verbonden met de computer, de oortelefoontjes lagen er in een verwarde kluwen naast. Patterson trok de stekker van de computer uit het stopcontact, schreef op een papiertje dat het hier bewijsmateriaal betrof en klemde hem onder zijn arm. Hij keek even de kamer rond of hij niets over het hoofd had gezien en ging toen weer naar beneden.

Mevrouw Maidment huilde niet meer. Ze zat rechtovereind, haar ogen op de vloer gericht, haar handen ineengeklemd in haar schoot, de tranen nog glinsterend op haar wangen. Zonder op te kijken zei ze: 'Ik snap niet hoe dit heeft kunnen gebeuren.'

'Dat snappen we geen van allen,' zei Patterson.

'Jennifer liegt niet over waar ze heen gaat,' zei ze met een stem die dof en zwaar was van verdriet. 'Ik weet wel dat iedereen denkt dat zijn eigen kind nooit liegt, maar bij Jennifer was dat echt zo. Zij en Claire, ze doen alles samen. Ze zijn altijd hier of bij Claire thuis of samen ergens heen. Ik snap het niet.'

Patel legde even haar hand op mevrouw Maidments schouder. 'We komen er wel achter, Tania. We komen er wel achter wat er met Jennifer is gebeurd.'

Patterson wou dat hij daar evenveel vertrouwen in had. Hij ging zitten, ontmoedigd en moe, en hij maakte zich op om de vragen te stellen die vermoedelijk voor het merendeel tevergeefs waren, maar die toch moesten worden gesteld. En de antwoorden moesten worden afgewogen op waarheid en leugens. Omdat die er allebei zouden zijn. Dat was altijd zo.